

Δυστύχημα F-16C: Αρπαγή της σορού από το τουρκικό Π.Ν.

Πολλά ερωτήματα ανακύπτουν από το δυστύχημα με το μαχητικό F-16C Block 52+, νότια της Χαλκιδικής, στην περιοχή της Ψαθούρας. Όλα έγιναν την Τετάρτη 5 Δεκεμβρίου 2007 και ώρα 19:41, κατά τη

διάρκεια νυχτερινής άσκησης, όταν μονοθέσιο F-16C Block 52+ της 110 ΠΜ/337 Μοίρας, με κυβερνήτη τον σμηναγό (Ι) Αθανάσιο Μπατσάρá, κατέπεσε 20 μίλια νότια του Αγίου Όρους στην περιοχή «Ψαθούρας». Αμέσως ξεκίνησε ευρεία επιχείρηση διάσωσης και απογειώθηκαν, προς την περιοχή, 3 ελικόπτερα Super Puma, και 1 C-130, καθώς επίσης 1 Φρεγάτα, 1 Κανονιοφόρος και 2 πλωτά του Λιμενικού Σώματος. Ο χειριστής του αεροσκάφους, 35 ετών, έγγαμος, ανασύρθηκε νεκρός στα διεθνή ύδατα από τουρκική φρεγάτα, η οποία έσπευσε στην περιοχή ανταποκρινόμενη στο σήμα κινδύνου που εξέπεμψε το ΕΚΣΕΔ (Ενιαίο Κέντρο Συντονισμού Έρευνας και Διάσωσης), κάτι που, σύμφωνα με τις πληροφορίες που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας, είναι αναληθές.

Ο σμηναγός θεωρούνταν από τους έμπειρους χειριστές της ΠΑ, έχοντας συμπληρώσει 1.770 ώρες πτήσεις σε διάφορους τύπους αεροσκαφών. Η σορός του παρελήφθη από ελληνικό Super Puma στις 22:31 και διακομίστηκε στο 251 Γενικό Νοσοκομείο Αεροπορίας. Το αεροσκάφος που κατέπεσε ήταν το υπ' αριθμόν 99-1516, με ημερομηνία κατασκευής 29 Αυγούστου 2003. Αφίχθη στην

Ελλάδα στις 2 Οκτωβρίου 2003 και είχε συμπληρώσει 442 ώρες πτήσεων. Για τη διερεύνηση του ατυχήματος συστάθηκε επιτροπή από εμπειρογνώμονες της Πολεμικής Αεροπορίας.

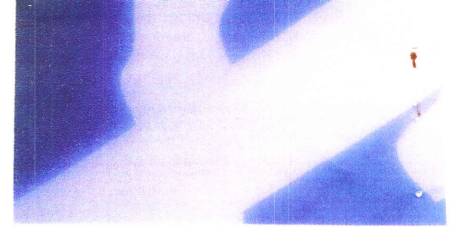
Όσον αφορά στα στοιχεία και τις αποκλειστικές πληροφορίες που έφερε στο φως της δημοσιότητας το www.defencenet.gr, μετά τη συντριβή του αεροσκάφους, στο Αιγαίο εκτυλίχθηκε κάτι πολύ περισσότερο από μία απλή επιχείρηση έρευνας και διάσωσης. Καιρικός, όσον αφορά στην κατάληξη του δυστυχήματος: Πώς είναι δυνατόν η τουρκική φρεγάτα («Gökona» F496, κλάση «O.H. Perry») να έφτασε πρώτη και να περισυνέλεξε τη σορό του άτυχου σμηναγού, ξεκινώντας ένα ταξίδι 60 μιλίων (σύμφωνα με δηλώσεις του ΓΕΑ, που διέψευθε ταυτοχρόνως το ΓΕΝ, μιλώντας για απόσταση 24 μιλίων!) μέσα στη νύχτα από την (παράνομη) δεσμευμένη περιοχή που επιχειρούσε, βόρεια της Λήμνου, χωρίς μάλιστα να κάνει χρήση του ελικοπτερου της; Θα πρέπει να έφτασε στην περιοχή δύο ώρες μετά το ατύχημα (πλέοντας με συνεχή μέγιστη ταχύτητα), με τα ελληνικά μέσα που επιχειρούσαν μάλιστα να μην έχουν εντοπίσει τη σορό του χειριστή. Τα τρία Super Puma είχαν σηκωθεί: το πρώτο από τη νήσο Λήμνο (έφτασε πρώτο στην Ψαθούρα), και τα άλλα από τη Χίο και την Ελευσίνα.

Σύμφωνα με όσα ανακοινώθηκαν, το ίχνος του F-16 χάθηκε στις 19.41, ενώ πληροφορίες του www.defencenet.gr επιβεβαίωναν ότι υπήρξε εκπομπή σήματος εγκατάλειψης επί 3". Η εγκατάλειψη έγινε σε ύψος 2-3.000 ποδών και είναι σαφές από το αποτέλεσμα ότι πρέπει να έγινε εκτός του φακέλου ασφαλούς εγκατάλειψης. Επίσης,

με βάση τις μαρτυρίες άλλων χειριστών, θεωρείται σχεδόν βέβαιο ότι ένας ελιγμός του άτυχου σμηναγού οδήγησε το αεροσκάφος εκτός του φακέλου πτήσης (το F-16 εκτελούσε άσκηση CAP μαζί με άλλα 3 του ίδιου τύπου, αναμένοντας την άφιξη 4 A-7E Corsair και 2 Mirage 2000 που θα έπαιζαν το ρόλο του εισβολέα).

Η τουρκική φρεγάτα έπλεε σε παρακείμενη παράνομη δεσμευμένη περιοχή, βόρεια της Λήμνου. Οι δύο δεσμευμένες περιοχές απέχουν στο απόλυτο σημείο τους 20 μίλια, ωστόσο η φρεγάτα (που πλέει με επιχειρησιακή ταχύτητα 20 κόμβων) φέρεται να εκκίνησε από απόσταση 60 μιλίων από το δυστύχημα (άρα χρειαζόταν περί τις 2-3 ώρες για να φθάσει στο σημείο). Από αυτό το σημείο έλαβε το σήμα από το κέντρο της Κωνσταντινούπολης, και όχι από το ελληνικό ΕΚΣΕΔ. Η τουρκική φρεγάτα ουσιαστικά ΑΠΗΓΑΓΕ τη σορό του Έλληνα σμηναγού, καθότι δεν είχε ΚΑΝΕΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑ να εισέλθει σε δεσμευμένη περιοχή, όπως είναι εν προκειμένω το Πεδίο Βολής Ψαθούρας, παρά μόνο μετά από την έκδοση NOTAM από ελληνικής πλευράς που θα αποδέσμευε την συγκεκριμένη περιοχή. Κάτι τέτοιο ΔΕΝ συνέβη. Πόσες πιθανότητες επιτυχίας υπήρχαν μέσα στη νύχτα να φτάσει πρώτη η τουρκική φρεγάτα στη σορό του σμηναγού μετά από ταξίδι 60 μιλίων; Πώς συμβαίνει να διέθετε ακριβέστερες πληροφορίες για το σημείο του δυστυχήματος;

Η κηδεία του άτυχου χειριστή τελέστηκε με τις δέουσες στρατιωτικές τιμές την Παρασκευή 7 Δεκεμβρίου και ώρα 11:00 στον Μητροπολιτικό Ναό της Αναλήψεως στην Κατερίνη. Παρέστησαν, ο υφυπουργός Εθνικής Άμυνας Ιωάννης Πλακωτάκης, ο Α/ΓΕΕΘΑ στρατηγός Δημήτριος Γράψας, και ο Α/ΓΕΑ ανππέρραρχος (Ι) Ιωάννης Γιάγκας, και αντιπροσωπεία αξιωματικών της ΠΑ.

Στην Ιλιάδα, οι πιο σκληρές μάχες, οι πιο αιματηρές σκηνές που περιγράφει ο Όμηρος, είναι πάνω από τα νεκρά κορμιά του Πάτροκλου και του Αχιλλέα. Είναι συγκλονιστικές οι περιγραφές του αγώνα των Ελλήνων να σέρνουν τους νεκρούς τους στο δικό τους στρατόπεδο και των Τρώων να κλέβουν τα κουφάρια των ηρώων και να κερδίζουν μια πρόσκαιρη, χωρίς ουσιαστικό αποτέλεσμα, αλλά μεγάλη νίκη.

Από αρχαιότατων χρόνων, από τότε που υπάρχει ανθρώπινος πολιτισμός, το σώμα του νεκρού ήταν το ιερότερο στοιχείο σε έναν πόλεμο. Ο νεκρός πέθαινε μία φορά, οι ζωντανοί «πέθαιναν» πολλές αν οι εχθροί τους έκλεβαν το κουφάρι του συμπολεμιστή. Στη σύγχρονη εποχή, πολλά είναι τα παραδείγματα αποστολών «αυτοκτονίας» μόνο και μόνο για να μην πέσει στα χέρια του εχθρού ο νεκρός συμπολεμιστής. Υπάρχουν δεκάδες ιστορίες από τον Β' Π.Π., τον πόλεμο της Κορέας και του Βιετνάμ, όπου επάνω σε ένα νεκρό σώμα είχαμε σκληρότατες και φονικότατες μάχες.

Και ερχόμαστε στα καθ' ημάς, στην Ελλάδα του 2007. Στην Ελλάδα, που έχει στείλει έναν δικό της στρατιώτη, τον σηναγό (Ι) Αθανάσιο Μπατσαρά, να φυλάξει τα εναέρια σύνορά της. Έναντι της απειλής που αντιμετωπίζει η χώρα. Εν ώρα εκτέλεσης του καθήκοντος, ο Μπατσαράς έχασε τη ζωή του. Όχι από εχθρικά πυρά, αλλά οπωσδήποτε εξαιτίας της απειλής. Γιατί αν δεν υπήρχε η απειλή, δεν θα διατηρούσαμε έναν τεράστιο στόλο 300 μαχητικών και δεν θα σηκώνονταν μέσα στη «μαύρη νύχτα» να εκτελούν ακραία σενάρια με όλους τους κινδύνους που συνεπάγεται αυτή η εκπαιδευτική δραστηριότητα, όπως έχουμε διαπιστώσει επανειλημμένα, ατυχώς με οδυνηρό τρόπο. Θα ήμασταν όπως οι Βέλγοι και οι Πορτογάλοι, που πλέον οι Αεροπορίες τους υπάρχουν σχεδόν αποκλειστικά γιατί έχουν κάποιες συγκεκριμένες υποχρεώσεις εντός του ΝΑΤΟ, παρά γιατί αντιμετωπίζουν προβλήματα εθνικής ασφάλειας.

Αυτός, λοιπόν, ο στρατιώτης έπεσε στο πεδίο της μάχης. Και μάλιστα έπεσε, ας πούμε, εντός του ελληνικού στρατοπέδου. Ακριβέστερα, εντός του πεδίου ασκήσεων του ελληνικού στρατοπέδου. Και σίγουρα θα περιμένε από τους συμπολεμιστές του απλώς να σηκώσουν το κουφάρι του και να το θάψουν με δόξα και τιμή, όπως αρμόζει στους πολεμιστές που υπερασπίζονται ιερά και όσια.

Αμ, δε!

Ο εχθρός, αυτός που επιβουλεύεται την ασφάλεια και την ακεραιότητα της χώρας ήταν αυτός που πήρε στα χέρια του το νεκρό σώμα του Έλληνα στρατιώτη. Προσωπικά δεν με απασχολεί τόσο αν είχε PLB (αυτονόητα πράγματα - που εν τέλει μπορεί και να τον έσωζε), ούτε που μας παραμύθιασαν από το ΓΕΑ ότι δήθεν η τουρκική φρεγάτα πήρε το σήμα από το ΕΚΣΕΔ και έσπευσε προς «διάσωση» (οι γνώστες ξέρουν ότι η Κωνσταντινούπολη εδώ και ένα χρόνο έχει αντικαταστήσει τη Μασσαλία ως μεσογειακό κέντρο έρευνας και διάσωσης και πρώτοι οι Τούρκοι παίρνουν τα σήματα διάσωσης απ' όπου και αν προέρχονται).

Με αφήνει έκπληκτο η αφασία της ελληνικής πλευράς στην παραβίαση του άβατου πεδίου βολής Ψαθούρας και η αδιαφορία στην τουρκική πειρατική ενέργεια και την απαγωγή της σορού του Έλληνα σηναγού.

Η ενέργεια αυτή της Τουρκίας είναι η σημαντικότερη πρόκληση από την εποχή των Ιμίων -πολύ σημαντικότερη πρόκληση από τη σύγκρουση της Καρπάθου- και μάλιστα ήταν ενδεδυμένη με «φιλειρηνικό» χαρακτήρα. Μπήκαν μέσα στο σπίτι μας και μας πήραν τον νεκρό. Και μετά τον επέστρεψαν. Αυτή είναι η μοναδική αλήθεια. Και όλα αυτά για να μας καταδείξουν ότι έχουν αρμοδιότητα και δυνατότητες να μπαίνουν ανά πάσα στιγμή μέσα στο σπίτι μας και να κάνουν τη δουλειά μας καλύτερα από εμάς! Κι εμείς καθόμασταν και τους κοιτούσαμε!

Να μου πείτε: «Και τι ήθελες, να κάνουμε πόλεμο;». Το ίδιο ερώτημα είχε υποβάλει στον ελληνικό λαό και ο Σημίτης και ο Αρσένης την επαύριο των Ιμίων. Θα απαντήσω ότι «απλά θα ήθελα να πράξουμε αυτό που ορίζουν οι νόμοι και οι διαδικασίες: να αναζητήσουμε, όπως και πράξαμε, τον νεκρό και να προειδοποιήσουμε την Άγκυρα ότι δεν πρέπει να πλησιάσει τη δεσμευμένη περιοχή».

Αλλά σήμερα φαίνεται ότι τα απλά και αυτονόητα είναι και τα πιο δύσκολα. Εκεί φτάσαμε...